

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' ויקרא ג' ניסן תשע"ז

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 553

פנינים יקרים

ויקרא אל משה וכו' (א, א) אמרו רבותינו מבעלי התוספות מפני מה האלף של ויקרא קטנה, מתוך ענוותנותו של משה שהיה מקטין את עצמו... אמר משה לפני האלקים בבקשה ממך קשה עלי הקריאה הזאת אמר לו הקב"ה אעשה אלף קטנה שהקטנת עצמך. (הדר זקנים)

ויקרא אל משה (א, א) אלף זעירא מלמד על ענותנותיה דמשה. אמרו חז"ל בדורו של משה היו שבעים זקנים וביניהם גדולים כאהרן בצלאל ועוד ובכ"ז לא קרא הקב"ה אלא למשה מפני שהיה בורח מן השררה וכן אמרו כל הרודף אחר השררה, השררה בורחת ממנו אף שכוונתו לשם שמים. וזה מדויק בלשון "כל" הרודף. (בשם החפץ חיים)

ויקרא אל משה וכו' (א, א) אמרו חז"ל מהיכן נטל משה קרני ההוד? רשב"ל אומר שהיה כותב התורה בקולמוס נשתייר קמעא של דיו והעבירו על ראשו וממנו נעשו לו קרני ההוד ע"כ. כלומר אותו קמעא של דיו שבקולמוס שבו היה צריך לכתוב באלף רגילה וכתב זעירא מאותה מדת ענוה וכה משה ונטל קרני ההוד. (מן התורה - שמו"ר מז)

אדם שיקריב מכם וכו' (א, ב) כשאדם מקריב צריך להרגיש שהוא חלק מן הכלל ולכך אף שיודע שלא חטא בכ"ז מתוודה מטעם ערבות על כלל ישראל וכן פסק הרמב"ם. (בית אשר)

אדם כי יקריב מכם קרבן וכו' (א, ב) מכם מעצמכם, ובמה? בוודאי דברים ובהכנעה על דרך ונשלמה פרים שפתינו (הושע יד) וכאמרת דוד המלך ע"ה זבחי אלקים רוח נשברה כי אין חפץ בכסילים המקריבים בלתי הכנעה קודמת. (ספורנו)

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (א, ב) אמר המשורר רבי שלום שבזי זצ"ל אם אדם חטא בהמה מה חטאה? אלא משמעו דורו של אנוש לעבוד בעלי חיים ציווה הקב"ה להקריב מהם קרבנות למען ידעו כי בהמות המה להם. (חמדת ימים)

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם (א, ב) וצ"ב לאחר שנכתב מן הבקר ומן הצאן תקריבו למה נאמר אח"כ את קרבנכם? אלא, בזמן שבית המקדש קיים אדם מקריב מן הבקר והצאן והוא לו קרבן. אך בזמן שאין בית המקדש קיים שאין לנו מזבח כפרה, אז צער גלות השכינה וכל מיני צרות הרי זה "קרבנכם" שבאים המון התלאות ומכפרין על כל החטאות. יה"ר שיהא חלבי ודמי שנתמעט כאלו הקרבתי לפניך על גבי המזבח ותרצני.

יקריב אותו לרצונו לפני ה' (א, ג) פרש"י מלמד שכופין אותו, יכול בע"כ ת"ל לרצונו הא כיצד? כופין אותו עד שיאמר רוצה אני, וקשה הרי הכתוב אומר יקריב אותו לרצונו ואיך לומדים מזה ממש את ההיפך של משמעות הלשון שכופין אותו? אלא כך סדורם של דברים, שהרי היה סגי שיכתוב קרא "יקריב לרצונו לפני ה'" והיינו יודעים שצריכים דעת בעלים ורצון בעלים ומה תלמוד לומר "אותו לרצונו", "אותו" את מי? הוה אומר את הרצון עצמו יקריב קרבן היינו שיבטל רצונו מפני רצון צורו וקונו ונרצה לו לכפר עליו. (מן התורה)

ושחט את בן הבקר לפני ה' (א, ה) עד כאן לא דיבר הכתוב אלא מן הבהמה מן הבקר ולמה שינה הכתוב כאן וחזר לקרותו בן הבקר? אלא שהתורה מרמז בזה שיעשה האדם חשבון הנפש, כי מותר הבהמה מן האדם החוטא, דהרי בן הבקר דומה לבקר מכל וכל. ואילו החוטא חומץ בן יין לגבי אביו המולידו או רבו המלמדו, ובזה יתעורר לפתוח דף חדש. (מתוך חולת אהבה להר"צ הכהן מגרבה)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשק שיחת הרא"ש זיע"א אולבאי שבת יו"ט ראשון של סוכות קשל"ג ה'תקל"א

ובסוכות יש שלימות האחדות. ויש גם ניסוך המים. בכל דבר יש את ההתעלות שלו, והכל הם תיקונים בכדי שניע לשלימות. וכמו שיו"ט הוא שלימות בפני עצמו, כך כשאנו כולנו נגיע לבחינה הזאת, שנהיה באחדות כמו הארבעה מינים, בלי טעם ובלי ריח, שזה בחינת וחטאתי נגדי תמיד, אז נוכל לזכות. ובכל יו"ט אפשר לזכות לשלימות בחינת ארץ ישראל, ואפשר לזכות להגאל בהיסח הדעת. מיד. רק צריך לבקש מהרבש"ע שכבר יהיה האחדות וכבר יהיה השלימות, שכל הרשעה כולה תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ.

הצדיקים כבר סללו והכשירו לנו את הדרך לזה. כי דוד המלך כאשר אמר "בחנני ונסני" היה בתכלית השלימות, והיה בשלימות הקדושה באופן שאכן היה יכול לומר "בחנני ונסני" בשלימות. באם לא היה בשלימות של הדרגה הזו לא היה אומר כן. רק ה"בחנני ונסני" היה צריך להיות משולב עם יסוד האין - וחטאתי נגדי תמיד, ואז היה שלימות הקדושה ושלימות הגאולה. כי באם היה "בחנני ונסני" משולב עם "חטאתי נגדי תמיד" היה מגיע אז לשלימות האהבה באהבת הבורא ולא היה צריך להגיע לענין בת שבע, כי אז כבר לא היה קטרוג, והיה מוכרח להבנות הבית בשלימות ע"י דוד המלך. ולשם מטרה זו הכניס דוד את עצמו בסכנה הזו, כי רצה שבית המקדש יבנה על ידו בכדי שלא יחרב. אך היות שלא היה משולב עם יסוד האין, הגיע למעשה בת שבע, ולא זכה לבנות את בית

רק כשיגיע עת שהקדושה תהיה בשלימות, בפני חמה יהיה בשלימות - בחינת ארץ ישראל, אז יוכל משה רבינו להיות בארץ ישראל. כי כאשר יהיה שלימות הקדושה לא יהיה לקליפות כל קיום. כל עוד הקדושה אינה בשלימות יש קיום למצרים וכל בחינותיה, ומכאן זה יש להם קיום עד סוף הגלות. אולם בכל רגע ובכל היסח הדעת יכול להיות סוף הגלות, כי כמה כבר צריך לקחת בשביל שניפקד. ואם כן, אם נזכה להתאחד יחד, נוכל להגיע לבחינת שלימות ארץ ישראל. דהיינו שמשנה רבינו יוכל להיות בשלימות של בחינת ארץ ישראל. אז יוכל להבנות הבית השלישי, ואז יהיה הזמן שכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. אין הכוונה שרק יגידו את זה כמו שאנו אומרים בתפילה, אלא שאז תהיה בחינה שהרשעה תתכלה מאליה. כמו שע"י שמשנה רבינו עבד על עצמו עד שנהיה טמיר ונעלם באותה בחינה כמו שהרבש"ע הוא טמיר ונעלם, על ידי זה נהיה בחינת רעוא דרעוין, כמו כן כאשר יגיע שלימות הקדושה, וארץ ישראל תהיה בשלימותה - בבחינת "ארץ ישראל" שזהו שלימות הקדושה ללא כל פגם - אז יהיה בחינה של "כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ", ויהיה "ותמלוך אתה ה' לבדך על כל מעשיד", "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

לכל זה אנו יכולים לזכות בדור הזה. ובפרט עכשיו בסוכות. כל יום טוב יש לו את השלימות שלו, ויש לו את היחודיות שלו,

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

למנוע את הצדיק אמת להעלות את הניצוץ הזה, שעל ידו יתעלו מיליוני ניצוצות שנדחו ונתפזרו במשך אלפי שנים לקליפות, ועל ידי המחלוקת נתרחקו יותר ויותר. אבל סוף כל סוף רוצה הקב"ה לגאול אותנו, ולכן הוא שולח צדיקים כאלו שיוכלו לעמוד במחלוקת הזו, ובזה הם מעלים את הניצוצות, וממילא בטלה כל המחלוקת, כי בטלה הקליפה הגורמת את המחלוקת. כי בעצם אין כאן מחלוקת אמיתית, רק בגלל הניצוץ ששבוי ביד הקליפה ורצה להתעלות נגרמת כל המחלוקת הזו, אבל כשהצדיק הולך בדרכי האמונה ולומד מן הקליפה עקשנות, הוא נהיה שלימות הוי' ומעלה את הניצוצות שנדחו ונתפזרו, ומתקיים "ויקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ", וממילא בטלה המחלוקת.

נמצא שכל עוד שהבריאה לא הגיע לשלימות התיקון ויש ניצוצות שצריכים עדיין להתעלות יהיה מחלוקת, ועד ביאת המשיח יהיה מחלוקת. ולכן לא צריך להבהל מהמחלוקת, כי ללא המחלוקת לא יתכן. האם על הבעש"ט, האר"י ז"ל, דוד המלך, משה רבינו, לא היו מתנגדים? בלעדי המחלוקת לא היה לצדיק קיום, כי הקליפה היתה נטפלת אליו, מה עושה הקב"ה, עושה שה"שיינע אידן" יחלקו עליו ויעשו עמו מחלוקת וכך הוא יכול להמשיך בעבודתו להעלות את הניצוצות.

ממילא מובן שמחלוקת מוכרח שיהיה, ואי אפשר בלי זה. רק כאשר יבוא המשיח יכירו וידעו כל יושבי תבל ללא מחלוקת, כי

המקדש, ובגלל זה הוא נחרב ברבות השנים. ובאמת שלא היה דוד ראוי לאותו מעשה, ולא משה רבינו במי מריבה, ומה שהם נכשלו היה כדי שהם יגיעו לבחינת ירידה בכדי לזכות את הניצוצות שנדחו בחטא עץ הדעת. ובכל דור ודור צריך ללקט את הניצוצות הללו בכדי שיהיה שלימות של בחינת ארץ ישראל, בחינת פני חמה, ותהיה שלימות כזו שהבית השלישי יוכל להבנות. ואנו צריכים לבקש מהרבש"ע שיהיה כזו אחדות שיבנה בדור הזה. אכ"ר.

ומכיון שכל הכח של הקליפה הוא בכדי שהצדיק יעלה את הניצוצות, לכן בשעה שבאה לצדיק אמת בחינה זו שצריך להעלות את הניצוץ, והוא בא לידי נסיון, מיד מתעוררת התנגדות, כי בלי התנגדות לא יכול להיות, ורק אז הוא יכול להעלות את הניצוץ הזה. כמו בעולם הטבע כאשר יש מלחמה מוציאים את הנשק הכי טוב, וכאשר המלחמה מתגברת ביותר מוציאים את הנשק הכי טוב שיש. אומנם הצדיק אמת לא מחשבתי מחשבותיכם, ומן היצר הרע הוא לומד עקשנות, ו"ממנו נקח לעבוד את ה'". כי ההולך בדרכי האמונה רואה שהרבש"ע מראה לו עקשנות אצל הקליפה בשביל שילמד ממנה עקשנות, והוא נהיה אותו עקשן כמו הקליפה, ובזה הוא מכריע את הקליפה.

אך הדבר הזה יכול להמשך זמן רב, כי כל עוד שנמצאים בגוף ואין שלימות הוי' יש מחלוקת. וניצוץ זה נתפס אצל ה"שיינע אידן" שעושים התנגדות על הצדיק בכדי

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

הקליפה לא תהיה, ו"ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", אבל כל עוד שלא הגיע ימות המשיח יהיה מחלוקת. לכן צריך לבקש מה' שנתאחד כולנו, ונאהב איש את רעהו, ולא לדבר לשה"ר. ואפילו כאשר מדברים עליך לשה"ר צריך לבקש מה' לאהוב את השני. וללמוד עקשנות מהיצר הרע, שהקב"ה נותן לו עקשנות בכדי שנלמד ממנו, (אפילו זה שרגיל בעבירותיו הקב"ה שולח לו את היצה"ר ללמוד ממנו עקשנות אולי יתעורר

המשך פנינים יקרים

צו את אהרן ואת בניו (ו, ב) פרש"י אין צו אלא לשון זירוז... ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כים, אליבא דאמת חייב כל אדם מישראל שיהיו לו שני כיסים, בכוס ימין יהא מונח המאמר "בשבילי נברא העולם", ובשמאל "ואנכי עפר ואפר" ויהא עשוי למשמש בכיסו בכל שעה, למען ידע איזהו הכיס שהשעה צריכה לו וישתמש בו...

זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה (ו, ב) מה נשתנה קרבן עולה משאר קרבנות שעולה כולו כליל אש על גבי מזבח? כך שנו רבותינו שהעולה מכפרת על הרהור הלב ולכאורה על הרהור הלב קשה לחזור בתשובה כי מהרהר ואומר לא פעלתי און כדרשת חז"ל הרהורי עבירה קשין מעבירה על כן קרבן הבא על הרהורי הלב כולו לשריפת אש.

ולבש הכהן מדי בד... והרים את הדרשן (א, ה) כל עובד השי"ת צריך להשפיל עצמו מאד לפניו יתברך, ולכן צוה לכהן שירים את הדרשן בכל יום כדי שיכנע לפני ה' יתעלה. (תולדות יצחק להר"י קארו)

זה קרבן אהרן... ביום המשח אותו עשירית האיפה עולת מנחה וכו' (ו, יג) בוא וראה קרבן מנחת סולת הוא הקרבן הדל ביותר ולמה אמרה תורה שהכהן הגדול מאחיו במעלות ובמדות בנוי ובעושר יביא קרבן עני כזה? אלא שני טעמים בדבר. ראשית כדי שהעניים לא יבושו ולא יכלמו בקרבנם הדל כי רואים שקרבנם כקרבנו של הכהן הגדול ויבינו שחשוב ומקובל לפני הקב"ה קטן וגדול ורחמנא ליבא בעי, והשנית שלא יבוא הכה"ג לידי גאווה בהכנסו לגדלות של הכהונה אדרבה ילמד מזה להיות בענות ושפלות רוח כראוי וכיאות לאיש מורם מעם.

לעילוי נשמת

הר"ר אריה מרדכי בן הר"ר שאול יצחק ז"ל נלב"ע ז' ניסן
הר"ר אפרים זושא בן הר"ר שאול ז"ל נלב"ע ז' ניסן
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

